

Een bolletje in mijn hoofd

Léven met een diagnose

© 2026 Willeke Lageschaar / Willskracht
Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij: Durden
Drukkerij: Pumbo
Vormgeving: Ontwerp van de Buren
Auteursfoto: Sjoukje Fotografie
Omslagfoto: Bloom with Content

Eerste druk, december 2025
NUR 320, 860
ISBN 978-94-6533-159-1

www.willskracht.com
www.durden.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, AI of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Willeke Lageschaar

Een bolletje in mijn hoofd
Léven met een diagnose

UITGEVERIJ DURDEN

Inhoud

Een woord vooraf	9
1. Het zal toch niet?	13
2. Speculeren heeft geen zin	19
3. Misschien heeft het niets te betekenen	25
4. Dit leek wel een verhoor	31
5. Ik bleef wakker om elke prikkel te registreren	37
6. Met spoed graag, niet over twee weken	47
7. Mijn werk gaf me houvast in de chaos	55
8. Fijn, weer een nieuwe dag!	61
9. Ik deed zoals altijd: mijn gevoel volgen	69
10. Ik kwam om te feesten en dat zou ik doen ook	75
11. Het blijft gek dat dit over mij gaat	81
12. De holistische arts sprak zonder omwegen	87
13. Vink, dit hebben we ook weer gehad	95
14. Léven en leuke dingen blijven doen	101
15. Buiten ging alles gewoon door	107
16. Een IVF-traject, nu?	113
17. We betraden een geheime wereld	119

18. We gaan het beleven	125
19. Aan mijn jongere ik: geniet nog meer van je leven	133
20. De kracht om altijd door te gaan	139
21. Ik wilde meer leren over het geloof	145
22. Het ongemak van anderen went niet	149
23. Ik boks voor mijn gezondheid	155
24. We vierden het leven	159
25. Een stille autorit naar het ziekenhuis	167
26. Hier kun je alles vergeten, geniet van de zon	171
27. Een jaar later	177
28. Ik ben echt bizar dankbaar	187
29. Mijn vader knokte net als ik voor zijn leven	191
30. Het leven is te mooi om stil te blijven staan	197
 Verantwoording	 203
Over de auteur: Willeke Lageschaar	205
Dankwoord	209

‘You can believe the diagnosis, not the prognosis.’

- Deepak Chopra

Een woord vooraf

Voor mezelf had ik alles al opgeschreven, zo levendig en precies mogelijk. Om het te kunnen begrijpen en verwerken. Dat het een boek zou worden, was niet mijn plan. Als kind droomde ik wel al van een eigen boek, maar niet over dit onderwerp. Dit is heel erg persoonlijk, dit komt heel erg dichtbij. Maar toch: wat mij overkomen is, kan iedereen overkomen. Ik wilde er niet zozeer over schrijven, ik *moest* erover schrijven.

Ik schrijf dit boek niet alleen voor mensen die hetzelfde doormaken of voor hun naasten, ik schrijf het voor iedereen. Ik ben ervan overtuigd dat mijn manier van leven ook lezers met heel andere uitdagingen zal inspireren. Dit boek gaat eigenlijk niet over ziek zijn of beter worden, dit boek gaat over het *léven* van je leven. Nu!

Dit is het pure verhaal. Mijn verhaal. Hoe ik het beleefd heb, hoe ik ermee omging en hoe mijn vrienden en familie reageerden. De belangrijkste gesprekken waarover ik schrijf, nam ik op met mijn telefoon. Het is precies zo gegaan. Ondanks de moeilijke momenten die ik beschrijf, hoop ik dat je geniet van dit boek. Dat het je kracht geeft en activeert.

Dit verhaal gaat ook en vooral over hoe ik ondanks het slechte nieuws lichter, dankbaarder, ondernemender en gezonder begon te leven. Dat ging niet zonder slag of stoot. Ook het schrijven erover was een pittige opgave. Nogal eens voelde ik de neiging om die laptop uit

het raam te gooien.

Het hielp mij dan om mijn reis naar Zuid-Afrika voor de geest te halen. Ik was 19 jaar, student aan de hotelschool en ging op buitenlandse stage. De opties waren beperkt: België, Frankrijk of Duitsland. Maar hoe mooi ik deze landen ook vond, ik wilde wat anders. Na een mooie reis met mijn ouders en zussen naar Zuid-Afrika, wilde ik daar weer heen. De school kende daar echter geen hotels. Zonder aarzeling liep ik naar de directeur. Hij keurde mijn idee goed, maar stond er wel op dat ik dan alles zelf regelde. Dat gaat je waarschijnlijk niet lukken daar, gaf hij me nog mee.

Die woorden demotiveerden mij niet, maar activeerden mijn organisatiekracht. Ik deed er alles aan om dit te laten slagen. Drie maanden lang belde ik hotel na hotel totdat ik uiteindelijk een 'ja' kreeg. In dit land zou er niemand zijn om op terug te vallen. Het werd een prachtige ervaring, intens ook: het hotelpersoneel werkte dertig dagen achtereen en nam daarna pas wat dagen vrij.

De sporen van de mensonterende apartheid – de scheiding van de bevolking op kleur – maakten grote indruk. De zwarte werknemers zaten apart van witte en kregen ander eten voorgeschoteld. Ik volgde mijn gevoel en besloot als witte vrouw een avond met mijn zwarte collega's mee te eten. Supergezellig! Zodoende schoof ik vaker aan. De hoteleigenaar was het daar duidelijk niet mee eens. Waar ik tot dan toe regelmatig een lift van hem kreeg, reed hij me nu gewoon voorbij. Dat raakte me, maar ik volgde alsnog mijn gevoel. Sindsdien ben ik dat blijven doen, ook in het proces waarover ik schrijf: ik erken en respecteer de autoriteiten op hun gebied, maar als iets niet goed voelt, verken ik ook andere wegen.

In de hotelwasserette hing een verkreukeld papiertje: *In the heart of every difficulty lies opportunity*. Zo beleefde ik die stage ook. Ik was de eerste student die vanuit deze hotelschool naar Zuid-Afrika ging. Ik maakte lange dagen en had weinig vrij. Met die woorden in mijn achterhoofd ging ik vanaf dat moment elke uitdaging aan. Ik vraag mezelf bij alles af: welke kansen liggen er op dit onzekere pad? Wat kan er wél? Dat werd ook mijn mantra als het schrijven even niet zo lekker ging. Deze vragen geven me focus en kracht om door te blijven gaan, en helpen me de kansen te zien die vaak juist in de grootste uitdagingen verborgen liggen. Levenslessen, ook, die ik in dit boek aan je doorgeef.

Het leven kan in één klap een totaal andere wending nemen. Wacht niet totdat je moet doen wat je eigenlijk altijd al wilde. Vriendinnen met wie ik mijn ervaringen en inzichten deelde, zeggen dat mijn verhaal hun leven heeft veranderd. Zij zijn veel meer in het nu gaan leven. Ze stellen weinig meer uit, maar boeken bijvoorbeeld die spontane reis zomaar ineens, terwijl ze voorheen zelden meteen de knoop doorhakten. Ik hoop dat mijn verhaal ook jouw ogen opent en je vanaf nu helemaal niets meer uitstelt.

Dit boek is géén medisch advies! Ik maak je vooral deelgenoot van wat er op mij afkwam en *hoe* ik zelf adviezen woog. Hoe ik verlangde naar grip en ook weer leerde loslaten. Hoe ik altijd kritisch bleef.

Ik ben echter geen expert in wat mij overkwam. Ik leer je leven met het onzekere, leven in het nu. Er vandaag het beste van te maken. Vrij van angst voor wat er morgen kan gebeuren.

Dáárom ging ik schrijven. Om dit eerst helemaal voor mijzelf uit te zoeken. Het werd een boek, omdat ik voelde dat ik dit niet voor mezelf mocht houden. Waarom ik nog steeds niet heb benoemd wat ik heb? Omdat het daar in wezen niet over gaat. Ik wil dat jij je vrij voelt om mijn inzichten toe te passen op je eigen situatie. Pas dan gaat dit boek echt leven.

HOOFDSTUK I

Het zal toch niet?

Daar zat ik dan. Nietsvermoedend in de trein. Ik had op dat moment nooit kunnen weten dat tussen nu en dertig minuten mijn leven compleet zou veranderen. Ik checkte kort mijn telefoon en staarde weer uit het raam. Bomen en huizen zoefden voorbij. Met mijn hand onder mijn kin leunde ik tegen het raam en nam ik het uitzicht in me op. Sinds ik een auto had, ging ik zelden nog met de trein, maar voor dit tweedaagse businesssevent in Amsterdam was het handig. Vooral omdat mijn hotel in het centrum lag. Ik glimlachte bij het vooruitzicht van de komende dagen. Er borrelde energie op. Dit event voelde echt als een uitje.

Mijn gedachten dwaalden af naar jaren geleden. Ik werkte in salesfuncties en was voortdurend onderweg. Een trip naar München zou ik nooit vergeten. De vlaktes maakten plaats voor heuvels die geleidelijk steiler werden en overgingen in de uitlopers van de Alpen. Dat deed me denken aan de wintersportvakanties met mijn familie. Het idyllische hotelletje waar mensen in klederdracht me opwachten maakte het beeld compleet. En dan de taal... Ik lachte. Mensen vinden het altijd raar dat ik zo houd van Duits, maar ik vind het fantastisch.

Ik genoot altijd intens van onderweg zijn. Ook in de auto. Achter het stuur raak ik gemotiveerd en geïnspireerd. Dit businesssevent was een investering in mijzelf. Ik had er zin in.

Vanaf dat moment bleef ik ook investeren in kennis en in mezelf, want dat bedrijf bouwde zich niet vanzelf. Vandaag was ik onderweg naar een event van een van mijn businesscoaches. Ik had echt van mijn vorige baan genoten, maar nu voelde ik me gelukkiger dan ooit. Ik zuchtte, met een stille tevredenheid. Ik wist altijd al dat ik – net als mijn vader – een echte ondernemer was. Naar dat gevoel had ik te luisteren.

“Wij naderen station Arnhem. Denk aan uw bagage.” De omroeper haalde me uit mijn hoofd. Ik probeerde de laatste minuten extra van het uitzicht te genieten. Het was een heldere dag en de zon stond hoog aan de hemel. Zo ver ik kon kijken strekten groene velden zich uit. Weilanden met koeien en schapen, pittoreske dorpjes. Wat is Nederland toch mooi!

Na mijn overstap, was er alleen nog een klapstoel vrij. Deze trein naar Amsterdam was stampvol. Ik veegde wat kruimels van mijn tas en keek kritisch naar mijn bagage. Alles lag kriskras door elkaar. Mijn tas was half open, ik had mijn jas erbovenop gegooid en mijn waterfles bungelde ernaast. Ik sloot even kort mijn ogen. Het zag er ongeorganiseerd uit. Was ik maar net zo handig als mijn zus Greetje. Die nam nooit onnodige spullen mee.

Na wat rommelen vond ik mijn telefoon. Ik kon vandaag door een arts gebeld worden en dus was het belangrijk dat ik bereikbaar bleef. Geen gemiste oproepen, zag ik. Ik wilde hem terugstoppen, maar precies op dat moment ging die over. “Hallo, met Willeke,” zei ik en ging verzitten. Inderdaad, het was de arts: “Ik bel even om te zeggen dat je bloeduitslagen dit keer beter zijn.” Ik zuchtte opgelucht. Er liep een onderzoek in het ziekenhuis vanwege lichte afwijkingen in mijn bloedwaarden. De uitslag leek mee te vallen. “Wat fijn!” riep ik. “Ja...” De serieuze klank in zijn stem maakte dat ik me wat minder

zeker voelde. “Ze zijn nog wel licht afwijkend en ik stel voor dat we nog even een scan maken van de hersenen.”

“Wát?!” Dat had ik niet verwacht. “Hersenen?” Negen van de tien keer komt er niets uit, suste hij. “Ik wil gewoon zeker weten dat we alles hebben onderzocht.” Toch ontstond er een knoop in mijn maag. Eenmaal opgehangen, googelde ik direct ‘hersenscans’. Het eerste resultaat: informatie over tumoren in de hersenen. Mijn adem stakte. Mijn God... het zal toch niet?

Zou ik opgenomen worden, ziek worden, doodgaan? “Dit is station Amsterdam Centraal,” hoorde ik. In plaats van op te staan, staarde ik uit het raam. Ik voelde hoe de trein tot stilstand kwam. Pas toen hij weer begon te bewegen, registreerde ik wat ik zag: het station waar ik uit had moeten stappen. Shit!

“Welkom. U bevindt zich in de trein naar Almere,” hoorde ik de omroeper nu luid en duidelijk zeggen. “Almere?!” Geschrokken sprong ik op. “Nee hè. Waren we net in Amsterdam? En gaan we nu naar Almere?” Een medereiziger knikte lachend. “Ja, deze trein gaat naar Almere.” “Nee, dat meen je niet, ik moest in Amsterdam zijn.” Zuchtend liet ik me terug op mijn stoel zakken. Hoe kreeg ik het voor elkaar om station Amsterdam Centraal te missen?

Het zou een half uur duren voor we daar waren en dan moest ik nog terug. Ik belde Gejo, mijn vriend, die mij meteen geruststelde. Ook mijn moeder probeerde mij te kalmeren. Juist bij vage klachten wordt er van alles getest, maar dat betekende niet dat ik van het ergste uit moest gaan. Het was gewoon om dat uit te sluiten.

Ik appte Laura, de mentor van het businesstraject. En toen merkte ik dat ik er toch echt niet omheen kon: *‘Hoi! Superstom, maar ik kom te laat. Ik kreeg zojuist een telefoontje van mijn arts: hij wil een hersenscan. Ik schrok hier zo van dat ik vergat uit te stappen op Amsterdam Centraal.*

Ik kijk er echt naar uit, maar misschien ben ik een beetje afgeleid. Daarom wilde ik je even op de hoogte brengen. Tot straks. Groetjes, Willeke.'

Eenmaal in Amsterdam, vond ik al gauw de weg naar de locatie. Ik schoof stilletjes aan. De meeste deelnemers kende ik bij naam, zij waren wat verder gevorderd in hun ondernemerscarrière. Eigenlijk wel prettig. Ik liet me graag inspireren door mensen waar ik me aan kon optrekken.

Ik probeerde me te concentreren, maar mijn gedachten dwaalden steeds af naar het telefoontje van de arts. Ik ging meer rechtop zitten en sprak mezelf streng toe: 'Kom op, dit heeft geen zin, er is nog niets zeker.' Ik ademde diep in en uit, dwong mezelf om mijn aandacht op de training te richten. Gelukkig werkte dat voor een poosje. Halverwege de dag kwam ik mijn mentor Laura tegen, die ik per app dus al had ingelicht. "Het zal waarschijnlijk om een hersentumor gaan," hoorde ik mijzelf zeggen. Waarom ik dit zei weet ik niet, want ik had niet eens een diagnose. Alleen maar een scan-afspraken. Dit soort vermoedens zou ik normaal gesproken eerst en alleen met Gejo delen. Bovendien: ik wilde die gedachte geen vrij spel geven.

Ik zag schrik in haar ogen toen ze mijn hand vastpakte. "Kom in de koffiepauze naar mij toe, dan wil ik graag voor je bidden met anderen erbij, als je dat wilt." Een lief aanbod, maar ik twijfelde. Ik ben als kind gedoopt en mijn moeder ging weleens naar de kerk, maar eigenlijk deed ik niets meer met het geloof. Ik bad bijna niet en om dat nu ineens wel te doen voelde wat vreemd... Ze begreep het, maar herhaalde haar aanbod nog drie keer. In de pauze liepen we met drie andere vrouwen naar een rustig plekje. Ze legden hun handen op mijn hoofd en begonnen te bidden. Er daalde een rust over mij heen, maar er kwamen ook emoties los. Ik begon te huilen. De spanning over dat telefoontje kwam los.